

உ
கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-2௭.] சுக்கிலஞ் சுவணரிமீ [பகுதி-௧௦.
Vol. XXVII. August-September-1929. No. 10.

சேரவேந்தர் தாயவழக்கு.

இராமநாதபுரம்

மு. இராகவையங்கார்

எழுதியது.

i. முன்னுரை.

‘செந்தமிழ்’ 27-ஆம் தொகுதி 4-ஆம் பகுதியில் திருவாளர்: சோம சுந்தரபாரதி அவர்கள் எழுதிய “சேர் தாயமுறை” என்ற நீண்ட கட்டுரையைப் படித்துவரலாயினேன். ‘மருமக்கட்டாயமே சேர்க்குப் பழைமையாக உரியது’ என்ற கொள்கையை நிலைநாட்டப்புகுந்து, அதற்கு வேண்டிய ஏதுக்களை அதனுள் விரிவாக அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். இதுவேமுடிபினைக்காலஞ்சென்ற நண்பர் ஸ்ரீ: எம். ஸ்ரீநி வாஸ் ஐயங்கார் அவர்களும், 19-ஆண்டுகட்குமுன்பு தாம் ஆங்கிலத்தில் வரைந்து வெளியிட்ட ‘சரிதனாலுள் விரித்துப்போந்தனர்’¹. பின்பு யான் சேரன்-சேங்குடவேன் சரிதத்தை எழுதிவெளியிட்டபோது, அந்நண்பரது மருமக்கட்டாயக் கொள்கை சேர்க்கு ஏற்புடையதன்று என்பது ஆராய்ச்சியில் தெரியவந்தமையின், அதனை அந்நாலுட் குறிப்பிடலாயினேன். அக்குறிப்பினையும் ஒருபடியாக நோக்கியே மக்கட்டாயக் கொள்கையைப் பாரதியவர்கள் பெரிதாக மறுத்தெழுதியிருத்தலால், அவர்களது வாதமுறைகளைச் சோதித்து ஒரு முடிவுபெறவைப்பது இப்போது இன்றியமையாததாக உள்ளது. ‘சேர் மக்கட்டாயிகளா, மருமக்கட்டாயிகளா?’ என்ற ஐயம் பாரதியவர்கள் கட்டுரையால்

¹Tamil studies—The Ten Tens, pp. 264—80.

பலர்க்கும் நிகழக்கூடியதேயாதலின், அவ் வையரீங்கப்பெற்றுத் தமிழ்ச் சரிதத்துறையென்று தெளிவடைதற்கும் இத்தகைய ஆராய்ச்சி வேண்டப்படுவதேயாம். அதனால், சேர்முன்னோர் தாயவழக்குப் பற்றிய இவ்வாராய்ச்சித்துறையுள் இறங்கி உண்மைச்செய்திகளாயுள்ளவற்றை வெளிக்கொணரவிருப்பி இவ்வழக்கினுட் புகுகின்றேன்.

[சேரர்தாயமுறையை அறிவிக்கும் முன்னோர்கூற்றுக்கள்.]

சேர் குடித் தாயமுறைபைத் தெரிவிக்கும் பெரும்பிரமாணமாகக் கருதப்படுபவை—எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றான பதிற்றுப்பத்தினுள் ஒவ்வொருபத்தின் இறுதிதோறும் அமைந்துள்ள பதிகங்களேயாம். அப்பதிகங்கள், பதிற்றுப்பத்துப்பாடிய பழம்புலவர்களானன்றி, அவர் கட்டுப்பின் நூல்தொகுத்த புலவரானே அன்றி வேறொருவரானே இயற்றப்பட்டனவாகும். அப்பதிகங்கள் கூறும் செய்தி அடியில்வருமாறு:—

(1) இரண்டாம்பத்து:—உதியஞ்சேரற்கு வெளியன்வேண்மாள் நல் லினி ஈன்றமகன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைக் குமட்டுர்க்கண்ணனார் பாடியது.

(2) மூன்றம்பத்து:—இமயவரம்பன்தம்பி பல்யானைச் செல்கெழுகுட் டிவனைப் பாலைக் கௌதமனார் பாடியது.

(3) நான்காம்பத்து:—சேரலாதற்கு வேளாவிக்கோமான் பதமன்றேவி ஈன்றமகன் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலைக் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் பாடியது.

(4) ஐந்தாம்பத்து:—நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன் மணக்கிள்ளி ஈன்ற மகன் கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டிவனைப் புரணர் பாடியது.

(5) ஆறம்பத்து:—நெடுஞ்சேரலாதற்கு வேளாவிக்கோமான நேவி ஈன்றமகன் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனைக் காக்கைபாடினியார் நச்சென்றோ யார் பாடியது.

(6) ஏழாம்பத்து:—அந்துவற்கு ஒருதந்தை யின்றமகன் பொறையன் பெருந்தேவியின்ற மகன் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைக் கபிலர் பாடியது.

(7) எட்டாம்பத்து:—செல்வக்கடுங்கோவுக்கு வேளாவிக்கோமான் பதமன்றேவி ஈன்ற மகன் பெருஞ்சேரலாரும்பொறையை அரிசில்கிழார் பாடியது.

(8) ஒன்பதாம்பத்து:—குட்டிவனிரும்பொறைக்கு மையூர்கிழான் வேண்மாள் அந்துவஞ்சென்னையின்ற மகன் இளஞ்சேரலாரும்பொறையைப் பெருங்குன்றுர்மொழர் பாடியது.

[மக்கட்டாயமுறைக்குரிய காரணங்கள்.]

இவையே சேரர்குலச்செய்திகளை விளக்கும் தொடர்கள். இவற்றி னின்றி பெறப்படுவது மக்கட்டாயமா? மருமக்கட்டாயமா? என்பது இப்போது நிகழும் ஆராய்ச்சி. மக்கட்டாயமன்றி வேறுமுறை யொன்று பழையமையே உண்டு என்பதற்கு யாதோருபிரமாமனமும் இல் லாமையால், தமிழகம் ஆளும் உரிமையும், வழக்கவொழுக்கங்களில் ஒருதன்மையுமுடைய முடிசெழுவேந்தர் மூவரும் அநாதியாகக் கொண்டொழுதியது அம்மக்கட்டாய முறையே என்பதும், மேற் காட்டிய பதிற்றுப்பத்துத்தொடர்கள் சேர்க்கு அம்முறையுண்மையே விளக்குவன என்பதும் என் கருத்து. இதுபற்றிச் 'சேன்-செங் குட்டுவன்' சரிதநூலுள் யான் எழுதிப்போந்த குறிப்பு அடியில் வருமாறு :—

“பண்டைத் தமிழ்வேந்தரது அரசியலுரிமை பொதுவாக மக்கட்டாயமாய் மூத்தமகன்முறையில் வந்ததேயாகும். அம்மானுரிமை மருகனுக்குவரும் மரு மக்கட்டாயம் பிற்பட்டவழக்கேயன்றிச் செங்குட்டுவன்போன்ற சேர்க்காலத் துக்கு உரியதன்று. ‘சேரலாதற்கு வேனாவிக்கோமான் பதுமன்றேவியீன்ற மகன்’ ‘நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன்மணக்கிள்ளி யீன்ற மகன்’ என்பன முத லாகவுள்ள பதிற்றுப்பத்துத்தொடர்களில் மகன் என்றசொல் அவர்கருத்துக்கு இணங்கிவாராமையால் அதனை மருகன் என்று திருத்தியும், வேனாவிக்கோமா னுக்கும் சோழன் மணக்கிள்ளிக்கும் அவர் மனைவியான சோசகோதரிகளிடம் பிறந்த மக்கள்—அல்தாவது சேர் மருகர்—என்ற கருத்துக்கொண்டும் எழுதிப் போந்தனர், அறிஞர் சிலர். இத்திருத்தமுங் கருத்தும் சிறிதும் பொருத்த போந்தனர், அறிஞர் சிலர். இத்திருத்தமுங் கருத்தும் சிறிதும் பொருத்த முடையன அல்லவென்பது, ‘சேரலாதற்குச்...சோழன்மகன் ஈன்ற மைந்தன்’ என இளங்கோவடிகள்—சேற்குப் பிறந்தமகன் என்பதுபடக் கூறுதலால் தெளிவாகும். ஆகவே, ‘சேரலாதற்குப் பதுமன்றேவியீன்ற மகன்’, ‘மணக் கிள்ளியீன்ற மகன்’ முதலியன—அவர்குப் ‘பதுமன்மகளான (தன்) தேவியீன்ற மகன், மணக்கிள்ளி (மகன்) ஈன்ற மகன்’ என்ற பொருள்பெறுவன என்றே கொள்க. சேரலாதனை இளங்கோவடிகட்கு மாமன் என்ற முறையிற் கூறுது தந்தை என்றமுறையில் வைத்து ‘நுத்தை தாணிழலிருந்தோய்’ எனத்தேவந்தி அவ்வடிகளை அழைத்திருப்பதும், சேரவாசக்குரியவர்களை மருகரென்னுது ‘சோழன்மகளீன்ற மைந்தன்,’ ‘அந்தவற்கு ஒரு தந்தையீன்ற மகள் பொறையன்பெருந்தேவி யீன்ற மகன்’ ‘வீதுசால் புதல்வன் பெற்றனை’ என்று ‘புதல்வர்’ என்னும் முறையில் முன்னால்கன் தெளிவாகக் கூறுதலும் மருமக்கட் டாயம் கொள்வோர்க்கு முழுவிரோதமாதலோடு, அங்ஙனம் ஒரு தாய முறை கோடற்குச் சங்கத்துச் சான்றோர்வழக்கே யாண்டும் காணப்படாமையாலும் அது முற்றும் பொருந்தாதென உணர்க.”

இவ்வாறெழுதிய என் சுருத்துக்களே மருமக்கட்டாயம் கூறுவோரால் பெரும்பாலும் இப்போது மறுக்கப்படுகின்றன. அம்மறுப்புரைகளாக அவர்கள் எழுதியவற்றை அடியில் வருமாறு சுருக்கிக்கூறலாம்.

[மருமக்கட்டாயமுறைக்குக் கூறப்படும் காரணங்கள்.]

(1) தேவி என்ற சொல் போரசன் அன்றிச் சிற்றரசன்மனைவியை யன்றிப் பிறிது குறியாமையால், 4, 8-ம் பத்துப்பதிகங்களில் பதுமன் றேவி, பொறையன் பெருந்தேவி என வருவன, பதுமனுக்கு மனைவி, பொறையனுக்கு மனைவி என்ற பொருள்தர்பாலன். அதனால், அப் பதிகத்தொடர்களிலே முதலிற்குறிக்கப்பட்ட சேரலாதற்கும் செல்வக் கோவுக்கும் அத்தேவியர் இறங்குத்தியர் ஆமாறில்லை.

2, 9-ம் பதிகத் தொடர்களில் வரும் வேண்மாள் என்ற சொல், தேவியென்பதனோடு ஒத்தபொருளுடையதேயன்றி இயற் பெயரன்று. அதனால், 'வெளியன் வேண்மாள்' 'மையூர்கிழான் வேண் மாள்' என்பவற்றுக்கு வெளியன் மனைவி, மையூர்கிழான் மனைவி என்பனவே பொருளாம்.

(2) 7-ஆம் பதிகத் தொடரின் கண்ட 'அந்துவஞ்சேரற்கு ஒரு தந்தையின் மகள் பொறையன் பெருந்தேவி' என்பதற்கு, அந்துவன் என்ற சேரலின் தந்தை பெற்ற மகள் பொறையன் பெருந்தேவி— என்பதே பொருளாகும். அதனால், அப்பெருந்தேவி அந்துவன் சகோ தரியே என்பது பெறப்படும். படவே, அச்சோதரி அந்துவன்மனைவி யல்லள் என்றும், பொறையன் பெருந்தேவி என்பதனால் பொறையன் என்ற வேண்மானுக்கு அவள் மனைவியே என்றும் கொள்ளற்பாலன்.

(3) 5-ஆம் பதிகத்தே 'நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன் மணக் கிள்ளி ஈன்ற மகன் செங்குட்டுவன்' என்பதனுள், மணக்கிள்ளி என்பது, வணையவற்றிற்போல, 'மணக்கிள்ளி தேவி' என ஆதிபிஷேகந்த பாடமே தவறியதாதல் வேண்டும். அதனால் மணக்கிள்ளி என்ற சோழ னுக்கு நெடுஞ்சேரலாதன்சோதரியிடம் பிறந்த மகனாய், அச் சோ லாதற்கு வழித்தோன்றலானவனே செங்குட்டுவன் என்பது பெறலாகும். ஆயின், 'நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன்மகளின்றி மைந்தன்' என்று இளங்கோவடிகளும், "நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன்மகள் நடு சோனை ஈன்ற மகன்" என்று அடியார்க்குநல்லாரும் செங்குட்டுவனைக் கூறியுளாரே எனின், சோழன்மகள் என்பதிலுள்ள மகள் என்பது

ஆண்டு மனைவியென்ற பொருளில் அமைந்ததேயாம்; “நினக்கிவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉம், மனக்கினி யாற்குநீ மகளாய தூஉம்” (மணிமே, என்பது முதலியன இதற்குப் பிரமாணமாம்.

(4) பதிற்றுப்பத்துப்பாடல்களில் ‘நன்னுதல்கணவ’ ‘நல்லோள் கணவ’ என்பன முதலியவற்றால் குறிக்கப்பட்ட பெண்டிர் அம்மான் சேரரின் மனைவியர் என்பத, சேரர்குடியில் உரிமை பதவிகளற்ற அன்னோரைப் பெயர்கூறுது புலவர்கள் நெகிழ்விடுதலாம் புலப்படும். அதனால், அரசரிமையில் தலைமைபெற்றவரும், அதுபற்றிப் பெயர் குறிக்கப்பட்டவருமாகிய நல்லினி, அந்தவஞ்செள்ளை முதலியோரின் அவர் வேறாவர். இக்காரணத்தாலும் அந் நல்லினிமுதலியோர் சேர சகோதரியரே என்பது விசதமாகும்.

(5) மருமக்கட்டாயமுறையில், மாமன்மாரும் அவர் சகோதரி யர்வயிற்று மருமக்களும் ஒருவரின் ஒருவராக வயக்கிரமத்தில் மூத்தவன்முறையே ஆட்சிபெறுவன வழக்கு. அவ்வழக்கினையே—இமயவீரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், பல்பாணைச் செல்கெழுகுட்டுவன் என்ற அம்மான்மாரின் ஆட்சிக்குப்பின்—களங்காய்க்கண்ணி நாரமுடிச் சேரல், செங்குட்டுவன், ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதன் என்ற அவர் மருகர் மூவரும், மூத்தவன்முறையில் ஆண்டுள்ளசெய்தி பதிற்றுப் பத்தால் நன்கு விளங்காபின்றது. சேரரின் மற்றொருகிளையினான அந்துவன்முதல் இளஞ்சேரலி ரும்பொறையீறான சேரவேந்தர் நால்வரும் இம் முறையே ஆண்டவராவர்.

(6) பதிற்றுப்பத்தினும் மற்றச் சங்க நூல்களினும் “ஒரு சேரனையாவது அவன் தந்தைக்கு மகனென்றுகட்டுங் குறிப்பே கிடையாது. அதற்குமாறாக, முன்னரசரின் தொடர்புகுறிக்கும் இடத்தி லெல்லாம், பாட்டுடைச்சேரனை அம்முன்னோனின் மருகன் எனவே எல்லாப் பழம்புலவரும் யாண்டுஞ் சுட்டிப்போவதைப் பார்க்கிறோம்.” மருகன் என்ற சொல் சோதரிமகன் மகண்மணவாளன் இவரையே குறிப் பது மாபு. மருமக்கட்டாயமுறையில், அச்சோதரிமக்களே வழித்தோன்ற லராய் அரசரிமை எய்தற்குரியராதலின், மருகன் என்ற சொல் பின்பு வழித்தோன்றல் என்ற பொதுப்பொருள்கொண்டு மக்கட்டாய முறையி னும் அப்பொருளில் வழங்கலாயிற்று. ஆகவே, சேரநாட்டுமுறையாகிய

மருமக்கட்டாயமுறையினின்றே, மக்கட்டாயமுடைய ஏனைநாட்டாரும் மருகன் என்ற சொல்லை வழித்தோன்றலுக்கு வழங்கினராதல் வேண்டும்.

(7) இங்ஙனம் மருமக்கட்டாயமுறை சேர்க்குத் துண்மை பண்டை நூல்களால் தெளியப்படுதலின், அம்முறையுடைய சேரவேந்தரது தலைநகர், அத்தாயம் வழங்கும் இடமான குடபுலத்துக் கொடுங்கோளுரே யாதல் துணியப்படும்.

(8) தேவிச்சொற்கு முன்புள்ள பதுமன், பொறையன் என்பவரும், வேண்மாட்சொற்கு முன்புள்ள வெளியன், மையூர்கிழான் என்பவரும் பதிற்றுப்பத்துப் பெற்ற சேரரின் தந்தையர் என்பதும், பதிகத் தொடர்களின் முதலில் குவ்வுருபேற்றுநிற்கும் சேரலாதன், செல்வக்கடுங்கோ என்பவரும், உதியஞ்சேரல், குட்டுவனிரும்பொறை என்பவரும் அப்பாட்டுடைச் சேரரின் தாயருடன் பிறந்த அம்மான்மாராய் அச் சேரராய் மருமக்களைத் தம் வழித்தோன்றலாக உடையர் என்பதும் பதிகத்தொடர்களினின்று பெறப்படும் பொருளாம். அதனால் மருமக்கட்டாயமே முடிபாசின்றது. “பதிகங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு கோச் சேரரின் தாயையும் அவன் தந்தையோடு விளக்கி, அவ்விருவர் பெற்ற மகன் இவையன் என்பது துலக்கி, இன்ன பெருங் கோச் சேரற்கு இவன் மருமான் எனக் குறித்து விவரமெல்லாம் விரிக்கின்றது.”

—என்ற இவ்வெட்டுமே மருமக்கட்டாயமுறை சேர்க்கு உரியது என்பதனை வலியுறுத்துங் காரணங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. இவையன்றி வேறுசில ஏதுக்களும் உண்டேனும் அவையாவும் இவற்றுள்ளே ஒருபடியாக அடங்குவனவேயாம். இக்காரணங்களின் பொருத்தத்தைப் பற்றி இனி ஆராய்வேன்.

ii. மருமக்கட்டாயப்பொருளராய்ச்சி.

[1-ஆம் காரணம்]

(1) “சேரலாதற்கு....பதுமன்றேவி ஈன்றமகன்” என்ற தொடரில் பதுமன்றேவி என்பது பதுமனுக்கு மனைவி என்ற ஒருபொருளே உடையதென்று மருமக்கட்டாயமுறைகூறுவோரால் கருதப்படுகின்றது. அவ்வாறு தேவிச்சொல்லுக்கு மனைவி என்ற ஒருபொருளே உண்டென்ற

கருத்துப் பொருந்தாதாம். அது பின்பு விளக்கப்படும். அக்கருத்துப் படி, பதுமன்றேவி என்பது பதுமன்மனைவியையே குறிப்பதாயினும், அத்தேவி சோனுக்குச் சகோதரியே என்பது எதனற் பெறப்பட்டது? அவள் பிறனுக்குரியளாயி நூந்து பின்பு சோனற் காதலிக்கப்பட்டவள் என்றேனும், பகைப்புலத்தில் பிறனிடமி நூந்து கவரப்பட்ட சிறைப்பெண் என்றேனும் சிலர் வாதிக்குமிடத்துச் 'சோசகோதரியே அவள்' என்பதை உறுதிப்படுத்தற்கு அத்தொடரிலுள்ள சான்றியாது? பேராசர் சிலர் காமக்கீழ்த்தியரையும் உடையராயி நூந்தவர் என்பது கற்பிய லொழுக்கங்களாலும், வையாசிக்கோப் பெரும்பேகன் போன்றார் வாவற்றாலும், 'சோழபெருமானடிகள் போகியார் நங்கை சாத்த பெருமானா'¹. என்பனபோலும் சாஸனத்தொடராலும் தெரியலாம். இனிப் பகைவரைக் கடிபுகத்துரத்தியோ கொன்றோ அவர் பெண்டிரை அரசர் சிறைபிடிப்பதுண்டென்பதும், அப்பெண்டிரை வைக்குமிடம் வேளம் என வழங்கப்பெற்ற தென்பதும் முன்னால் சாஸனமுதலிய வற்றால் அறியலாம்². ஆதலால், சோசகோதரியே பதுமன்றேவி முதலியோர் என்பதற்கு ஆகாமின்றாதல் காண்க.

(2) அன்றியும், மருமக்கட்டாயமுறையில் சோசகோதரியர்க்கே அரசியலில் உரிமையும் பதவியும் உள்ளன என்பதும், சேரரால் அன்பு பாராட்டி மணக்கப்பெற்ற அவர் மனைவியர்க்குள்ள நிலைமையினும் தாழ்ந்தநிலையே அச்சகோதரிகளாவர்க்குப் பெண்கொண்ட இடத்தில் உண்டென்பதும் யாவரும் அறிந்தவை. பதுமன்றேவி, பொறையன் பெருந்தேவி என்போர் சோசகோதரியரேயாயின், அரசியலிற் பதவிபெற்றுள்ள அக்கோமகளிர் பெயரைப் பதிகவாசினியர் குறிப்பிட்டுச் சிறப்பிக்குத் தவறார் என்பது ஒருதலை³. அவ்வாறன்றிப் பதுமன் பொறையன் என அம்மகளிர் கணவரையே பிரபலாக்கி, அரசியற்

¹S. I. I. Vol. v, p. 239.

²யான். எழுதிவெளியிட்ட 'சலிங்கத்துப்பரணியாராய்ச்சி' என்ற நூலுள் இதனை விவிலாக விளக்கியுள்ளேன்.

³தாயவழிச் சிறப்புடைய பழைய ஆத்திரவேந்தரும், கௌதமீபுத்ரா ஸ்ரீசாதகர்ணி 'வாசிஷ்டிய புத்ர புலுமாயி' என்று தம் தாயர்பெயருடன் இணைத்துத் தம் பெயரை வழங்குதல், ஈண்டு ஒப்பிடத்தக்கது.

றலைமையும் கோச்சோரையீற பெருமையுமுடைய சோசகோதரியை, அக் கணவர்க்குத் தேவியரே என்பதும் தெரியவைத்துப் போதல் மருமக்கட்டாயத்தையே குறிப்பிக்கும் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? அன்றியும், பெருந்தேவி என்பது போரசரின் கோப்பெண்டிர்க்கன்றிப் பிறபெண்டிர்க்கு யாண்டும் வழங்காப்பெற்றியதன்றே? இதற்கு முன்னால்களே தக்க சான்றாதல் பின்னர் விளக்கப்படும். சிற்றரசனான வேள்குலத்தவனாகவும், சோதரிகணவனாகவும் பொறையன் என்பவனைக்கொண்டு அவனைப் பிரபலனாக்கியதோடு அமையாது, அப்பொறையனுக்குப் பெருந்தேவி என்றும் பதிகமுடையார் கூறுதல் மருமக்கட்டாயத்தையே வற்புறுத்துவதாகுமோ? பெருந்தேவிக்குக் கணவன் பெருங்கோ என்று கூற்றுகூறியனையன்றி அவனை வேள்குலச் சிற்றரசன் எனல் எவ்வாறு அமையும்? பிறர்கருத்துப்படி, வேள்குலத்தவனே பொறையன் என்று கருதற்குத்தான் சான்றியாது? வேளாயின்-வேளியன் வேண்மாள், மையூர்கிழான் வேண்மாள், வேளாவிக்கோமான் என்ற ஏனையிடத்துப்போல அப்பொறையனையும் வேளிர்ந்தோட்புபெறவைத்துப் பதிகவாசிரியர் குறிப்பிக்கத் தவறுவரோ? இன்னோரன்ன கேள்விகட்கெல்லாம் ஏற்றவிடையொன்றுங் காணாமையின், பதமன் பொறையன் முதலியோர் சோசகோதரியர் கணவரே என்று கருதுவதும் பொருந்தாமை தெரியலாம்.

[2-ம் காரணம்.]

(1) இனி, 'அந்துவற்கு ஒருதந்தை யின்றமகள் பொறையன் பெருந்தேவி' என்ற தொடரூள், 'அந்துவற் கொருதந்தையின்றமகள்' என்பதனால் அந்துவன் என்ற சோனனுடைய சகோதரி என்பது பெறப்படுதலின், அச்சோதரியின்ற மகன் அந்துவற்கு மருகனாவன் என்பது விளங்கும்' என்பது மருமக்கட்டாயங்கூறுவோர் வாதமாகும். பொறையன் பெருந்தேவி என்பாள் அந்துவற்குச் சகோதரி என்பதே பதிகவாசிரியர்கருத்தாயின், 'அந்துவற்கு டடன்வயிற்றாள், ஒருவயிற்றாள்' என்று அவர் தாங்குறித்தபொருள் புலப்பட நேராகுறது 'அந்துவற் கொருதந்தை யின்றமகள்' எனத் தலைபைச்சுற்றி மூக்கைப்பிடிப்பதென்னோ? அவ்வாறு சுற்றிச்சொல்லுதலாற் பெறப்படும் பொருட்பேறென்றும் இல்லையே, 'அந்துவற்கு ஒரு தாயின்ற மகள்' எனின், அது மரு

மக்கட்டாயமுறைக்குப் பெரிதும் ஏற்றதாம்; என்னை? உடன்பிறந்த மகளிரே அத்தாயமுறையில் உரிமைபதவிக்கு உரியாதவின். அங் னனஞ் சிறந்துவிர்தும் உரிமைத்தாயைப் போற்றவளாக அடியோடும் ஒதுக்கி, அவாது மணம்பெற்றதையன்றி அரசியலில் வேறு மணம் பெறாத அவள்கணவனைப் பிரதானனுக்கி அவன்பெற்ற மக்கள் என்ற கருத்துப்பட 'அந்துவர் கொருதந்தை யீன்றமகள்' என்று சேரசகோ தர சகோதரியர் குறிக்கப்பட்டனர் என்பதும், அரசியற்பதவியற்ற அத்தகைய கணவனைப் பெருந்தேவியையுடைய பெருங்கோ என்பது பெறக் கூறினர் என்பதும் நரீகோளமுறைக்கு நன்கனுமவனவாகா என்க.

(2) இதைன்றி, பதிற்றுப்பத்துத் தொடர்களிலே சோவுரிமை யடைந்த கோமக்களைக்குறிக்குஞ் சொல்லாலேனும், பதுமன்றேயி முதலி யோர் சேரசகோதரியரே என்றுகொள்ள இடமுண்டோ எனின், அதுவும் பெரிமதோர் மாறுபாடாக உள்ளது. மருமக்கட்டாயமே பதிகவாசிரியர் கருதியதாயின்—சகோதரியைக்குறிக்குஞ்சொல்லாற் கூறுதுபோயினும் —அவர்பெற்ற மக்கள் இன்னுக்கு மருகர் என்றமுறை இனிது விளங்கச் 'சோலாதற்குப் பதுமன்றேயி யீன்ற மருகன்' என்று கூறி யேனும் அவர் தெளியிக்கலாகும் அன்றோ? அங்ஙனமுமின்றி, 'மகன்' என்ற சொல்லானே யாண்டும் வழங்கி, மருகன் என்பதனையே அவர் முற்றும் மறந்துசெல்வது பெரிதுஞ் சித்திக்கத்தக்கது. 'சோ லாதன்பொருட்டிப் பதுமன்றேயியான சோதரியின்ற இன்னான்' என்பதே 'சோலாதற்குப் பதுமன்றேயி யீன்றமகன்' என்ற தொடர்க்குப் பிறர் கூறும் பொருளாம். 'பதுமனுக்கு அவன் மனைவியின்ற இன்னான்' என்பதானே, அவ்விருவார்க்கும் மகனே அவன் என்றமுறை தானே போதரும். ஆரின், அத்தொடரில் தெளியிக்கப்படவேண்டியது சோ லாதனுக்கு அவன் மருகன் என்பதே. 'சோலாதற்குப் பதுமன்றேயி யீன்ற மருகன்' எனின், பதுமன்றேயி யீன்றமகன் சோலாதற்கு மருக னானவன் என்பதுடன், அத்தேயி சேரசகோதரியே என்பதும் பெறப் படத் தடையிலலை. 'சாத்தனுக்கு, இச்சிறுவன் மகன்பெற்ற பேரனா, மகன்பெற்ற பேரனா' எனின், 'அவனுக்கு மகன்பெற்ற பேரன்' என்பது விடையாக இக்காலத்து மக்களும் வழங்குவர்; இதுவும் மேற்கூறிய

தொடர்போன்றதாம். இம்முறையினன்றிச் 'சோலாதற்கு இன்னான் மனைவி யின்ற மகன்' எனின்—மேற் துறித்தபடி அம்மனைவி சோசனோதரியே என்பதற்கு யாதொருகுறிப்பும் இல்லாதநிலையில்—'பதுமனென்பா னொருவனுக்குத் தேவியாயிருந்தவன்கருவில் சோனுக்குப்பிறந்த மகன் என்பதுபட்டு விபரீதப்பொருள்பயக்கத் தடையிலீயாம். ஆகவே, அவ்விபரீதத்துக்கு உள்ளாகாதவாறு காக்கவேண்டின், சோனுக்கு அவன் மனைவியான பதுமன்மேலிவயிற்றுப் பிறந்தமகன் என்றே அத் தொடர்க்குப் பொருள்கூறவேண்டும். சோர்சோதரியால்லாதவரை அவர் சோதரியொன்றும், அவர் மருகரல்லாதவரை மருகரொன்றும் மனோபாவம் பண்ணிக்கொண்டு, பழிகளைப் பலபடியாக ஏறிட்டுக்கூற மூலத்திற் சிறிதும் இடமேயில்லை. இச்செய்தி பின்பு நன்கு விளக்கப் படுதலின் ஈண்டு விரித்திலேன்.

(3) இவ்வாறு தங்கொள்கைக்கு மகனென்றசொல் நன்கமை யாமையால், அச்சொற்கு 'வழித்தோன்றல்' என்ற பொருளுமுண்டென் றும், அதனால் சோலாதன் முதலியோர்க்கு அவர் சகோதரியரீன்ற வழித்தோன்றலர் என்ற கருத்தும் அச்சொல் பயக்கும் என்றும் அன் னோர் கூறுவர். ஆன்மகன், பெற்றமகன் என்றபொருள்களில் மகன் என்பது அசாதாரணமாக வழங்குவதன்றி 'வழித்தோன்றல்' என்ற பொருட்கண்ணும் அது வழங்குமென்பது பிரமாணபூர்வமாயன்றி ஏற் கத்தக்கதன்று. "மருமான் பிறக்கடையும்பல் வழித்தோன்றல்" என் பது திவாகரம். இதனுள் மகனென்பது வழித்தோன்றலின் பரியா யங்களுள் ஒன்றாகப் படிக்கப்படாமை காண்க. முன்னூல்களினும் அப் பொருள்வழக்கின்று. 'இன்னார்க்கு இன்னான் ஈன்ற மகன்' என்ற தொடர்க்கு நேரே பொருள்கொள்வதை விட்டு, இன்னார்க்கு என்பதைக் கொடைப்பொருளில் ஏற்போனைக்குறிக்குமென்றும், இன்னான் என்பது சகோதரி என்றும், மகன் என்பது வழித்தோன்றல் என்றும் வலிந்து பொருள்கொள்வது ஏற்றுக்கு?

“அந்தவந் கொருதந்தை யின்றமகன்

பொறையன் பெருந்தேவி யின்றமகன்”

என்ற பதிகத்தொடருள்—“தந்தையின்ற மகன்” என்பதற்குமட்டும் 'பெற்றமகன்' என்று பொருள்கூறவோர், அடுத்தவரும் 'பெருந்தேவி

யீன்ற மகன்' என்பதற்கு 'பெற்ற வழித்தோன்றல்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டிய இன்றியமையாமை என்னையோ? தாம் கருதிய மருமக்கட் தாயவழக்கை இயற்கையானன்றி அத்தொடரின்னு பெறவைக்கவே அவ்வாறு கூறப்படுதல் தெரியலாம். 'அந்துவற் கொருதந்தையீன்ற மகன்' என்பதற்கு 'அந்துவனுடைய தந்தைபெற்ற மகன்' என்பதன்றோ, அவர்கூறும் பொருள்? அப்பொருளில், அந்துவற்கும் தந்தைக்கும் உள்ள முறையைக் குவ்வருநு காட்டி ஒழிந்ததாகும். ஆகவே, பொறையன் பெருந்தேவி என்ற மகன், தன்னை பேற்றற்றூரிய மாமனின் மூத்தனியே நின்றலால், அவனொருவனைத் தேடிச் சுண்டிபிடிக்கவேண்டியதாகின்றது. அவனை ஏற்றற்றூரிய மாமன் அவ்வந்துவனை யாகவேண்டும் என்பது நியதியில்லை. உதியஞ்சேர்த்து, சேரலாதற்கு என்பவற்றிலுள்ள நான்கனுநுபுகளை 'சுன்ற' என்ற வினையோடு ஒருமுறையே இயைத்துக்காட்டிவரும் பதிகவாசிரியர், சுண்டிமட்டும் அம்முறையை மாற்றிக் குவ்வருநுபத் தந்தையுடன் இணைக்க முறைப்பொருளும், மகனுடன் இணைக்கக் கொடைப்பொருளுமாக இருவகையும் ஒரிடமேபெற அமைத்தனர் என்று மருமக்கட்டாயங்கூறுவோர் கூறும் கருத்துச் சிறிதும் ஏற்கத்தக்கதன்று. அது கருத்தாயின், 'அந்துவற்கு ஒரு தந்தையீன்றமகன்' என்றவாறு, உதியஞ்சேர்த்து ஒரு தந்தையீன்றமகன், சேரலாதற்கு ஒரு தந்தையீன்ற மகன் என்கூறிக் சேரலாதியர் என்பதை ஏனையிடங்களிலும் தெளிவுபெறவைத்து அப்பதிகவாசிரியர் கூறும்போகார் என்பதும் திண்ணம் என்க.

[3-ம் காரணம்.]

இனி, இளங்கோவடிகள் தம்முன்னோன்றலான செங்குட்டுவனை.—
“சேரலாதற்குச் சோழன்மகளீன்ற மைந்தன்” என்று கூறிய உரைப் பாட்டுமடைத்தொடர், தம் மருமக்கட்டாயக்கொள்கையோடு பெரிதும் முாணுதலால், அதன்கணுள்ள ‘சோழன்மகளீன்றமைந்தன்’ என்பதற்குச் ‘சோழன்மனைவியீன்ற வழித்தோன்றல்’ என்று பொருள் கூறுவதும் அன்னோர்க்கு அவசியமாயிற்று. அதனால், மகளென்பது மனைவிப்

பொருளில் வருமிடங்களைத் தேடி அவற்றைத் தமக்கு ஆதாரமாகப் பற்றலாயினர், அன்னோர்.¹

(1) அம்மேற்கோளைப் பற்றிக் கூறுதற்குரிய குறை ஈண்டு இல்லை. ஆனால், இளங்கோவடிகள் தம் தமையனது பிறப்புச்செய்தியை விளங்கக் கூறவந்தவிடத்தே மனைவிப்பொருளில் மகட்சொல்லை வழங்கினர் என்பார்கூற்றே அக்குறைக்குப் பெரிதும் உரியதாகின்றது. செங்குட்டுவனுடன் ஒருதாய்வயிற்றுப் பிறந்த அடிகள்--“நெடுஞ்சேலாதற்குச் சோழன்மகளின்று மைந்தன்” என்பராயின், அத்தொடர் அவ்வடிகள் எது பிறப்புச்செய்தியையும் உணர்த்தியவாறேயாம். ‘சோழன்மனைவி பெற்றவனும் சேலாதன் மருகனும் ஆனவனே செங்குட்டுவன்’ என்று அவர் கருதியிருப்பின், ‘சேலாதற்குச் சோழன்றேவியின்ற மருகன்’ என்ற, ஐபத்துக்கிடமின்றி விளக்கமாகப்பாட அவ்வடிகள் அறியாதவரல்லவோ? பதிற்றுப்பத்துப் பதிகவாசிரியர், நெடுக மகன் என்று கூறியதை யொப்பவே, ‘மகளின்ற மைந்தன்’ என்றே இவரும் வழங்கவேண்டிய இன்றியமையாமை என்னோ? உதயகுமாரனும் மணிமேகலையும் முற்பிறவியிற் கணவனும் மனைவியுமாகவிருந்தசெய்தி கூறுமிடத்து--“நினக்கிவன் மகனாத்தோன்றிய தூஉம், மனக்கினி யாற்கு நீ மகளாய தூஉம்” எனச் சாத்தனார் கூறலாயினர். இங்கு மகன், மகள் என்பன--வதுவார்க்குப் ‘பிள்ளை, பெண்’ என்ற வழக்குப்போல--கணவன் மனைவியரையே உணர்த்துவனவன்றி வேறு உணர்த்த இடமில்லை. மருமக்கட்டாயப்படி, ‘சேலாதற்குச் சோழன்றேவியின்ற மருகன்’ என்ற கருத்துவிளங்கப் பாடவேண்டிய விடத்தே--‘தம் தாயைப்பெற்றவன் சோழனே, சோனுக்கு அத்தாயிடம் பிறந்தமகன் தம் முன்றோன்றலே’ என்ற பொருளே யாவர்க்குந்தோன்றித் தாங்கருதியதற்கு மாறான பொருள்பயக்கும்படி, தேவியைக் குறிக்க மகட்சொல்லையும், மருகனைக் குறிக்க மைந்தனையும் அடிகள் அமைத்தார் எனல்

1. மனைவிப்பொருளில் மகட்சொல்வருதற்கு அவர் காட்டிய பிரயோகங்களிலே, ‘கண்போன்ற மாமன் மகள்’ என்ற சிந்தாமணித்தொடரு மொன்று. ஈண்டு ‘மாமன் மகள்’ என்ற சிந்தாமணியாசிரியர்கருத்து--‘மாமன் புதல்வி’ என்பதன்றி ‘மாமனுக்கு மனைவி’ என்பதன்று. மாமன் என்றது சிவகற்கு அம்மானான கோவிந்தனை. அதனால், அவர்காட்டிய அம்மேற்கோள் ஈண்டு ஏற்புடைத்தன்று.

எங்ஙனம் பொருந்தும்? மக்கட்டாயமாயின் பதமனுக்குத் தன்மையென்று கூறுது தேவீப்பெயராம் கூறியது தவறென்று குற்றங்கூறுவோர், மருகன் என்று கூறவேண்டிய இடங்களில் மகன் என்றே கூறியதில் உண்டாம் பெருங் குற்றங்களை மறந்தது விபப்பேயாம்! பிறர்கருத்தின்படி சோன்மருகனை செங்குட்டுவன் என்பதனைச் சோசம்பந்தமில்லாதவரும் பிற்பட்டவருமான பதிகவாசிரியர் கூறுததுபற்றி அத்துணையாகக் குறைகூறுதற்கு இடமில்லை. நேர்மருகருள் ஒருவரான இளங்கோவடிகள் அம்மானுரிமையை அடைந்து விளங்கும் தம் தமைபனைச் 'சோலாதன்பொருட்டுச் சோழன்மேவியின்ற மருகன்' எனத் தாம் பாடப்புக்க உரைநடையிலும் தெளிவியாது அதற்கு நேர்மாறான பொருளே வெளிப்படையாய்ப்படி ஒரு தொடர் அமைத்தனர் எனல் பெருங்குறைக் கிடனாவதன்றோ?

(2) 'செங்குட்டுவனைச் 'சோழன்மகளீன்ற மைந்தன்' என அவளினவல் கூறியது, சோழன்மகன் என்ற கருத்தாலன்று என்பதனை வேறுவழியாலும் தெளிவிப்பேன். பத்தினியின் கடவுண்மங்கலம் (பிரதிஷ்டை) முடிந்தபின், செங்குட்டுவன் வேள்விச்சாலைக்கு எழுந்து சென்றபோது, உடன்செல்லவெழுந்த இளங்கோவடிகளோடுநோக்கிப் பத்தினிக்கடவுள் தேவர்தியென்ற பார்ப்பனமாதின்மேல் ஆவேசித்தவளாய்—

“வஞ்சி மூதூர் மணிமண் டபத்திடை
நுநீதை தாணிழ லிருந்தோம்! நின்னை
அரைசலீற் றிருக்குந் திருப்பொறி யுண்டென்
துரைசெய் தவன்மே லுருத்து நோக்கிக்
கொங்கலிற் நறுந்தார்க் கொடித்தேர்த் தானைச்
செங்குட் டிவன் றன் செல்ல லீங்கப்
பகல்செல் வாயிற் படியோர் தம்முன்
அகலிடப் பார மகல நீக்கிச்
சிற்பை செல்லாச் சேணெந் தூரத்
தந்தமி லீன்பத் தரசாள் வேந்தென்
றென்றிற் முறைத்த விமையோ ரினங்கொடி”

என்று கூறியதாக ஆவ்வடிகளை தம் நான்முடிவிற பாடுகின்றார். வஞ்சிமாநகரில் ஆண்டிவந்த சோன் தம் மாமனையாயின், அம்முறைச்

சொல்லிப் பெய்து தமக் கவனோள்ள உறவுமுறையை ஆண்டுத் தெளிவு படுத்தாது 'நுந்தை தாள்நிழ விருந்தோய்' என்றும் அவர் பாடுவோ? ஈண்டு நுந்தைச்சொல் மருமக்கட்டாயமுறையோடு பெரிதும் மாறுபட்டு நின்றலால், அதற்கும் வேறுபொருளொன்று அத்தாயக்கூறுவோரார் கற் பிக்கப்படவேண்டிவதாயிற்று. அஃதாவது—'நும் தலைவன்' என்ற பொருளே நுந்தைக்குரியது என்பதாம். 'எந்தை வாழிய வாத னுங்க' என்பதுபோன்றவை, அதற்கு அவர்காட்டும்பிரமாணங்களாம்.* இஃது, இங்கு ஆராயற்பாலது. எந்தை நுந்தை தந்தை என முயிட்டுத் தும்வரும் முறைச்சொற்களுக்குப் 'பெற்றபிதா' என்பதே கருத்தாகும். இச்சொற் கள் அருமையும் பெருமையும் அன்பும் பாராட்டற் குரிய இடங்களில்— 'எந்தை வாழிய வாத னுங்க' எனத் தலைவனையும், 'எந்தை பெம்மான்' என வழிபடுகடவுளையும், 'எந்தைவருக வெம்மான்வருக, மைந்தவருக மகனே வருக' எனப் பெற்ற மகனையும் குறிக்க வழங்குவன. அப்பன், அன்னை, தாய் முதலியனவும் இத்தகையவே. இவற்றுக்கெல்லாம் 'தந்தைபோல் தலைவளிப்பவன்' 'தாய்போல் அன்புடையவன்' என்பன வே கருத்தாம். அருமை பெருமை பாராட்டுமிடங்களிலன்றி, எளிமை இழிவுபற்றியவிடத்தும் நாய் பேய் கழுதை என்று மக்களை வழங்குவ துண்டு. இவ்வழக்குடைமைபற்றித் தந்தை தாய்முதலியன—பிதாமாதாக் களையன்றி—மகன் மகள், தலைவன் தலைவி, கடவுளர் முதலியவர்களை இப் ப்ரகையி லுணர்த்தும் ஆற்றலுடையவென்பது ஏற்றதன்றும். ஏற்றதா யின், தந்தைக்கு மகனென்ற பொருளும் தாய்க்கு மகளென்ற பொரு ளும் நாய் பேய் முதலியவற்றுக்கும் இழிந்தவன் இழிந்தவள் என்ற பொருளும் உண்டெனல் வேண்டும். இங்ஙனம் கூறல் முன்னோர் வழக்கன்மையின் அது சிறிதும் பொருந்தாமை கண்டுகொள்க.

(3) அன்றியும் 'எந்தை வாழிய வாத னுங்க' என்புழிப்போல், 'நுந்தை தாணிழ விருந்தோய்' என்புழி, நுந்தைச்சொல் தலைவன் என்ற கருத்தைக் குறிக்கவேண்டி வந்ததன்று; மற்றுச் சோலாதற்குப்

*'அஃதை தந்தை.....அடுபோர்ச் சோழர்' என்பது, தந்தைமுறையினரையே குறிக்கவந்த தொடராதலின், (தொல். சொல். 461, நச்.) அதனைத் தலைவன் என்ற பொருளில்வந்ததாகப் பிறர் தமக்கு ஆகாரமாகக் காட்டியது பொருந்தாதென்க.

பின் அவனை 'அரசவீற்றிருக்குந் திருப்பொறி'யுள்ள கோமகனைக் குறிப்பிடவந்தவிடத்தே, ஆவேசமுற்ற தேவந்தி இளங்கோவை அங்
மனம் விளித்தனளாவள். அதனால் அந்நுந்தைமொழி, முன்னவற்குப்
பின்னவனோடுள்ள உறவுமுறைபையும் அதுபற்றிவரும் அரசரிமையை
யும் குறித்தற்குவந்ததென்றே கொள்ளற்பாலது. அவ்வாறன்றி, மருமக்
கட்டாயப்படி அம்மான் என்ற முறையாலுங் கூறுதலொழித்து,
யாவர்க்குந் தலைவனாதற்குரிய அரசனை 'உனக்குத் தலைவன்கீழிருந்த
வனே' என அப் பொதுப்பொருள்படத் தேவந்தி இளங்கோவை
நோக்கி விளித்தனள் என்பது, அங்குள்ள சந்தர்ப்பத்துக்குச் சிறிதும்
ஒவ்வாமை காணலாம்.

(4) இன்னும் மருமக்கட்டாயங்கூறுவோர் கருதுமாறு, சோழன்
மணக்கிள்ளியே செங்குட்டுவன் தந்தையாயின், அக்கிள்ளியே அக்காலத்
துத் தலைமைவகித்த சோழவரசனாவன். என்னெனில்—அப்போது
ஆட்சிபுரிந்தவந்த சோழனிறந்ததும் அவனுட்சியுரிமைபற்றி ஒன்ப
தின்மர்சோழர் ஒருங்குதிருண்டு "இளவரசுபொருர் ஏவல்களோர், வள
நாடழிக்கும் மாண்பின்"ராய்ப் பெருங்கலாம் விளைக்கச் செங்குட்டுவன்
அரசுக்குரிய கோமகனுக்குத் துணையாகச்சென்று, நேரிவாயிலிற்
பெரும்பொர்புரிந்து அவ்வொன்பதின்மரையும் கொன்று கலகத்தை
யொடுக்கி, அக்கோமகனையும் சோழசிங்காதனத்தில் நிறுவின் என்ற
செய்தியை மாடலன்கூற்றுகவத்து இளங்கோவடிகள் ஈரிடங்களிற்
கூறுகின்றார்.¹ "ஒன்பது குடையு மொருபக லொழித்து" எனவரும்
முற்றும்மையால், சோழர்களை ஒன்பதபிரிவுபெற்று ஒன்பதின்மர்சோழ
ரால் ஆளப்பட்டுவந்ததென்பதும், அவ்வொன்பதின்மரினும் வேறாய்
அந்நாட்டின் தலைமையரசுக்குரியனாயிருந்த கோமகனை செங்குட்டுவனால்
உதவிபுரியப்பெற்றவன் என்பதும் பெறப்படும். "ஆராத் திருவிற்
சோழர்க்குக் குரியோ, ரொன்பதின்மர் வீழ வாயிற்புறத் திறுத்து" என்
றார் பதிற்றுப்பத்துப் பதினாசிரியரும். எனவே, செங்குட்டுவனால்
அழிவுண்ட ஒன்பதின்மருட் சோராத தலைமைச்சோழனே மணக்கிள்ளி
என்பதும், அவன் வழித்தோன்றலே சோழசிங்காதனத்தில் நிறுவப்
பட்டவன் என்பதும் ஏற்புடையவாதல் காணலாம். அங்மனம் அரசிய

வில் நிறுவப்பெற்ற கோமகன் செங்குட்டுவற்கு மிகநெருங்கிய உறவினனாகவும் வேண்டும். இல்லையேல், பிறசோழர்குடி வேந்தரையெல்லாம் ஒருங்கே அழித்துவிடவேண்டிய ஆவசியகம் அவனுக்கு ஒருபோதும் நேர்ந்திராது. அதனால், மருமக்கட்டாயப்படி செங்குட்டுவனுடைய தந்தையாதற்குரிய சோழன் பெற்ற மக்களுள் ஒருவனாகவோ, மக்கட்டாய முறைப்படி அச்சோனின் தாய்ப்பாட்டன் வழித்தோன்றலாகவோ அவனுதலிபெற்ற சோழகோமகன் இருத்தல்வேண்டுமென்பது பெறப்படுகின்றது.

பிறர்கருத்தின்படி, செங்குட்டுவன் தந்தையான மணக்கிள்ளி பெற்ற மகனே அவனால் உதவிபுரியப்பெற்றவனாயின், அவன் அக்குட்டுவற்குச் சகோதரனாதல் வேண்டும். வேண்டவே, செங்குட்டுவனுடன் அவனுதலிபெற்ற கோமகனையும் இளங்கோவையும் சேர்த்து மணக்கிள்ளிக்கு மூவர்பக்க ளிருந்தனர் என்று முடிகின்றது. செங்குட்டுவற்கும் இளங்கோவுக்கும் அப் புதியசோழகோனை இளையனாகக்கொள்ளுமிடத்து, மூத்தவனான செங்குட்டுவனே சோழவாசரிமையையும் எய்துதற்கு உரியனாகின்றான். சளுக்கியவேந்தற்குச் சோழன்மகள் பெற்ற புதல்வனான முதற்குலோத்துங்கன், தன்னம்மானது சோனாட்டையடைந்தபின், தன் தந்தையின் வேங்கைநாட்டுக்குந் தானே உரிமையுண்டு சோழ ஏகாதிபத்தியத்தைப் பெருக்கியவாரே, தன்னம்மானுரிமையான சோனாட்டைப்பெற்ற செங்குட்டுவன் தன் தந்தையின் சோனாட்டுக்குந் தானே உரிய சக்காவர்த்தியாக விளங்கவேண்டியவனல்லனோ? சோழவாசுக்குரியனான மூத்தமகனொருவனை, சோர்குடியில் மகன்கொண்ட குற்றத்தால், சோற்கே சோழன் விற்றுவிட்டான் என்பது, முடிசெழுவேந்தருள் ஒருவரான சோழர்மரபுக்கு எளிமைத்தனத்தைக் கற்பிப்பதாகும். சோற்கே கொடுத்தவிட்டதாகக்கொள்ளுமிடத்தும், அச்சோழவாசரிமை செங்குட்டுவன் தம்பியான இளங்கோவுக்குத் தன்னடைவே இறங்கக்கூடியதன்றோ? அதனால், சோவாசரிமை தன் தமையனுக்குக்கிடைக்கும்படி தான் மாமனிடத்தினின்று விலகிவிட்டுத் தந்தையுரிமையான சோனாட்டைத் தன்னடைவே பெறுதற்கு அவ்விளங்கோ யுவராச்சியப்பட்டாபிஷேகம் பெற்றுக் காத்திருக்கவேண்டியதன்றி, தமையன் அம்மானுரிமையடைதற்குத் தான் தடையா

யிருப்பதாகக் கருதவும், அதன்பொருட்டுத் தன் அரசபோகத்தை அடியோடு வெறுத்துத் துறவுபூணவும் நேர்த்ததற்குக் காரணமென்னையோ? அன்றியும், போரசனான சோழன் தனக்குப்பிறந்த முதன்மைமக்களிருவரைச் சோனூரிமைபெறவேண்டி அவன்வாயிலே காக்கவைத்திருந்தான் என்பதும், அவருள் இளையமகருத் தன்னுரிமையை அளித்துவிட்டுத் தான் துறவுபூணாது, அவ்விளைஞன் அரசபோகத்தைத் துறந்து தவசியாகும்படி தான் பார்த்துக்கொண்டு ஆட்சிபுரிந்துவந்தான் என்பதும் சோழர்குடிக்குப் பழிப்பைத் தருவன வன்றோ?

இனிச் செங்குட்டுவற்கும் இளங்கோவுக்கும் முத்தவனே சோழ சிங்காதனத்தில் நிறுவப்பட்ட கோமகன் எனின், அவ்விருவர்க்கும் போலவே இவனுக்கும் ரெடுஞ்சேரலாதன் அம்மானாதல் வேண்டும்; வேண்டவே, அவ்வம்மானுரிமையைச் செங்குட்டுவற்கு முற்பட அக்கோமகனே அடைதற்குரியன். இப்பொருந்தாமைகள் நிகழ்வது பற்றி, செங்குட்டுவன் தந்தையாகிய சோழனுக்குத் தேவியிருவரையும் அவருள் சோசகோதரியான தேவியிடம் பிறந்தமக்களாகச் செங்குட்டுவனையும் அவனிளவலையும், மற்றொருதேவியிடம் பிறந்தவனாகச் சோழ சிங்காதனம்பெற்ற கோமகனையும் மருமக்கட்டாயக்கூறுவோர் இனிப் புதிதாகக் கற்பிக்கவேண்டியதேயாம்? ஆயின், அக்கருத்தும் அமைபாமைபை இனி விளக்குவேன்.

(5) மருமக்கட்டாயப்படி சோழன்மகனாதற்குரிய செங்குட்டுவனால் சோழசிங்காதனம் பெற்ற கோமகன், அக்குட்டுவற்கு மேற்கூறியவாறு சகோதானுயினும் பித்தோதானுயினும் வேறியாவனையினும் தந்தைவழியில் அவன் ஞாதிபாசனே என்பதில் யாதோர் ஐயமும் நிகழ இடமில்லை பகைத்துநின்ற நலங்கிள்ளி ரெடுக்கிள்ளி என்ற சோழ வரசர்களை நோக்கி “ஒருவீர் தோற்பினுந் தோற்பதுங் குடியே, இருவீர் வேற லியற்கையு மன்றே” (பறம். 45) என்ற கோவூர்கிழார் பாடியதும் சோழர்குடிமுழுதும் ஒருகோத்திரமுடையது என்ற கருத்துப்பற்றியதேயாதல் காண்க. அதனால், அக்குடிமுழுதும் செங்குட்டுவற்கு ஞாதிவழியில் தந்தை, சகோதான், மகன்போன்ற முறைகளுள் ஒன்றற்குரியதாருமேயன்றி, தந்தையுடன்பிறந்தான், தாயுடன்பிறந்தான் முதலிய பிறகோத்திரத்தைப்பற்றிவரும் முறைக்குரியதன்று என்பது

தெளிப்படுத்தும். செங்குட்டுவனுக்கும் அவனால் உதவப்பெற்ற சோழனுக்குமுள்ள உறவுத்தொடர்பு, மேற்கூறிய முறைதவறி அமையுமாயின், அப்போது அவ்விருவரும் ஒருகோத்திரமுடைய சோழர்குடிப் பிறந்தவர் அல்லரென்றும், வேறப்பட்ட குடியினரே என்றும் ஒருதலையாகத்துணியத் தடையிலையன்றோ? இளங்கோவடிகள் தம் தமையனுக்கும் அக்கோமகனுக்கும் உள்ள உறவுமுறையை—

“நின் மைத்துன வளவன் கிள்ளியொடு பொருந்தா
ஒத்த பண்பின ரொன்பது மன்ன” (சிலப். 27, 118—9).

என்ற தொடரிற் கூறதல் குறிப்பிடற்பாது. செங்குட்டுவற்கு அவனுதவிபெற்ற சோழன்மகன் மைத்துனன்—என்று உடன்பிறந்த அடிகள் முறைகூறிச்செல்வது, மருமக்கட்டாயக்கொள்கையைத் தலைகவிழ்ப்பதன்றோ? அத்தாயமுறைப்படி, சோழன்மகனான செங்குட்டுவற்கு அச்சோழகோமகன் சகோத்திரனாதலின், மைத்துனமுறைமை அவ்விருவர்க்கும் ஒத்தியைவதன்றோ? தந்தையுடன்பிறந்த அத்தை அன்றித் தாயுடன்பிறந்த மாமன் என்பார் மக்களேனும், அத்தை அம்மான் முறையினர் மக்களேனும், மனைவியுடன்பிறந்தார் அன்றி மனைவியின் சகோதாமுறையினரேனும் ‘மைத்துனன், மைத்துனி’ என்ற வழக்கிற்குரியபேயன்றி, ஞாதிபர் அவ்வழக்கிற்குரியாகாமை நாடறிந்த தோன்றும். அதனால், மகன், மகள், மைந்தன், தந்தை என்பவற்றுக்கு வேறபொருள் கற்பித்தவாறு இதனைக் கற்பித்து இணைத்தற்கு இடமில்லை. இங்ஙனம், செங்குட்டுவற்கு அவனுதவிபெற்ற சோழன்மகன் வேற்றுக்குடிப்பிறந்த மைத்துனன் என்பதனாலும், ‘நூத்தை’ எனச் சோனைக் குறிப்பிடுதலாலும் அக் குட்டுவன் சேரார்க்குப் பிறந்தமகனே யன்றிச் சோழன்மகனல்லன் என்பதும், அதனால் ‘சோலாதற்குச் சோழன்மகளின் மைந்தன்’ என்ற இளங்கோவடிகள் கருத்து, சோனுக்குச் சோழன் தனையைபெற்ற புதல்வனே என்பதும் மலையிலக்காதல் கண்டுகொள்க. இதனால், “அடிகளின் மூல வாக்கியத்திலும் அடியார்க்குநல்லாரின் உரைத்தொடரிலும் வருகின்ற மகள் என்னஞ்சொல் தனையைப்பொருளிலேயே நிற்குமாயின், இது வரை நாம் செய்த ஆராய்ச்சியெல்லாம் விழல்வாரும்” என்று மருமக்கட்டாயக்கொள்கையினரே கூறிவவாறு, மகட்சொல், அவ்விருவர்க்குருத்தப்படி, தனையைப்பொருளதேயாதல் கண்டுகொள்க.

‘மைத்துனவளவன்’ என்று சோழகாமனை அடிகள் முறை கூறிப்பதென்னை பெனிற் கூறுவல். ‘திகழொளி ஞாயிற்றுச் சோழன் மகள் ஈன்ற மைந்தன்’ செங்குட்டுவன் எனவே, அச்சோழன் அக்குட்டுவற்குத் தாய்ப்பாட்டினவன் என்பதும், அப்பாட்டன், செங்குட்டுவன் தந்தை சோலாதற்குச் சமகாலத்தரசாண்ட சோழவேந்தன் என்பதும் தாமே போதரும். இதனால், செங்குட்டுவனது நீண்ட ஆட்சிக்காலத்தில், தாய்ப்பாட்டின சோழன்மகனும் அவன்பின் பட்டமெய்தியவனே—அடுத்தாவது செங்குட்டுவன் தாயுடன்பிறந்த அம்மானே—சோனாட்டை அக்குட்டுவன்காலத்து ஆண்டுவந்தவன் என்பதும் தெரியலாம். பத்திரிக்கல் எடுத்துவரச் செங்குட்டுவன் வடநாடு சென்றதற்குச் சிறிதுமுன்புதான், சோனாட்டுக்கலகத்தை அடக்கிச் சோழன்மகனைப் பட்டத்தில் அவன் நிறுவினான். இச்செய்தி, கங்கைக்கரைப்பாடியில் மாலனை நோக்கிச் சோனாட்டுநிலைமைபற்றி அச்சோன் உசாசியவற்றால் ஈளக்கமாம். அப்போது செங்குட்டுவற்கு 46, 47-வயதென்பது, அவன் 32-வா தக்கட்குப்பின் வடநாட்டினின்று திரும்பிவந்ததும் அவற்கு 50-ஆம் பிராயம் நடைபெற்றதாக இளங்கோவடிகள் தெளிவாகக் கூறுதலாற் பெறப்படுகின்றது. இவற்றினின்று, செங்குட்டுவனது 46, 47-ஆம் பிராயத்துக்குச் சிறிது முன்பு சோனாட்டாண்ட தன்னம்மான் இறந்தனாக, அதனால் உண்டான நாட்டுக் கலகத்தைத் தானே படையெடுத்துச்சென்று அடக்கித் தன் அம்மான் சேயைப் பட்டத்தில் நிறுவிவந்தான் அச்சோன் என்பது தெளிவாகத் தடையில்லை. எனவே, ‘மைத்துனவளவன்’ என்று இளங்கோவடிகளாற் கூறப்பட்டவன் அவ்வம்மான் மகனேயன்றி வேறெவனுமல்லன் என்பது கண்டுகொள்க. இம்மைத்துனச் சோழன் பெயரைப் பெருங்கிள்ளி என்று அவ்வடிகளும், பெருநற்கிள்ளி என்று அடியார்த்துநல்லாரும் கூறுவர்.

[4-ம் காரணம்.]

பதிற்றுப்பத்துத் தொடர்களிலே, புலவர்கள் பாட்டுடைச் சேரர் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டவாறு, அவர் மனைவியர்பெயரை ஓரிடத்தேனும் சுட்டாமல் “நன்னுதல்கணவ” “ஒன்டொடிகணவ” “நல்லோள்கணவ” என் நிவ்வாறு அன்னோர் கூறிச்செல்லுதலே, மருமக்கட்டாயப்படி

அரசியலில் உரிமைபதவியற்ற அம்மனைவியரின் சிறப்பிலா நிலையைக் குறிப்பதாகும் என்று அத் தாயங்கூறுவோரால் வாதிக்கப்படுகின்றது. இவ்வாதமுறையேனோக்கின், உரிமைபதவிகட்குரிய சோசகோதரியரின் பெயர்கள் அத் தாயத்திற்கேற்பச் சுட்டிக்கூறப்படவேண்டியது இன்றியமையாததாகின்றது. அவ்வாறு ஓரிடத்தேனும் அச்சோசகோதரியர் பெயர்கள் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்களிலே பயிலாததென்னே? பதிற்றுப்பத்துப்பாடிய புலவர்கள் பலராய் முற்பட்டிருந்தவரென்பதும் அப்பத்துக்களைத் தொகுத்து அவற்றின் பதிகங்கள் பாடிய புலவர் ஒருவராய்ப் பிற்பட்டிருந்தவரென்பதும் அறியத்தக்கன. இஃது, அச்சோர்களின் நீண்டும் குறுகியும் உள்ள ஆட்சிக்காலங்களின் தொகையை ஒவ்வொருவர்க்கும் பதிகவாசிரியர் கூறிச் செல்வதாலும் அறியப்படும். மருமக்கட்டாயங்கூறுவோரும் இதனைமறுத்தனரில்லை (செந். பக். 128). அங்ஙனமாகவும் பதிகம்பாடியவரே பாட்டுப்பாடியவராகக் கருதி அப் பதிகங்களிலுமட்டும் பயிலும் சோசகோதரியர் பெயர்கள் பதிற்றுப்பத்துப்பாட்டுக்களிலும் பயில்வதாகக் கூறியது என்னே? இதனால், சோமனைவியரைப் போலவே, சோசகோதரியரையும் பதிற்றுப்பத்துப் புலவர்கள் பெயர்கூறினர் இல்லை என்பதும், அதனால் அச்சிறப்பின்மையில் அவ்விருவரும் ஒருதன்மைபரே என்பதும் தெரியலாம். சோரைச் சார்ந்த அம்மகளிர் மட்டும் அல்லர். மக்கட்டாயிகளாகவே மருமக்கட்டாயங்கூறுவோராலும் கொள்ளப்பட்ட சோழபாண்டியரின் அரசரிமைத்தேவியரும் பிறரும் பெயர்கூறிச் சிறப்பிக்கப்பெற்றனரில்லை. “செயிர்தீர் கற்பிற் சேயிழை கணவ்” (புறம். 3) எனப் பாண்டியன்றேவியையும், “அறம்பாடிற்றே யாயிழை கணவ்” (தொ. 34) எனச் சோழன்றேவியையும், “மலர்போன் மழைக்கண் மங்கையர் கணவன்” (மலைபடு. 58) என நன்னன்வேண்மான்றேவியையும் பெயர் கூறுது, அவர் நன்னலமே விளங்கப் பண்டைப்புலவர்கள் பாடுதல்காண்க. “மக்களுட் பெண்பாடுதல் சிறப்பின்மையிற் ‘செயிர்தீர் கற்பிற் சேயிழை கணவ்’ என்றற்போலச் சிறுபான்மை ஆண்மக்களொடுபிடுத்துப் பாடுபு” (தொல். புறத். 26) என்பர் நச்சினுர்க்கினியர். இவ்வாசியராவேயோ! “மறவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன்” (திருநாரு. 6), ‘மங்கையர் கணவ்’ (தொ. 269) எனத் தெய்வபத்தினியரும் இம்முறையே சிறப்பிக்கப்படுதல் காணலாம். ஒருகால், இத்தெய்வங்களும் மருமக்கட்

டாயத்தின் ஒன்றே வாதிக்கவும் படுங்கொல்! இவற்றால் மருமக் கட்டாயங்கோடற்குப் புலவர்கள் மனைவிபெயர்ச்சட்டாமைமையக் காரண மாக்கிக் கூறிய புறச்சான்று சிறிதும் பொருந்தாதென்க.

[5-ம் காரணம்]

பதிற்றுப்பத்திற் கண்ட சேரவாசர் இருகிளையினாவர் என்றும், ஒருகிளையினர் உதியஞ்சேலையும் மற்றொருகிளையினர் அந்துவன் சேலையும் மூலபுருடாக உடையரென்றும், மாமன்மாரும் மருமக்களும் மூத்த வன் முறையில் ஒருவர்பின்னொருவாக ஆட்சிபெறுதற்குரிய மருமக் கட்டாயப்படி, உதியஞ்சேலின் மருகன் (1) நெடுஞ் சேரலாதனும், அவன்பின் அவன் தம்பி (2) பல்மாணச் செல்கெழு குட்டுவனும் ஆண்டபின், அவ்விருவரின் சகோதரிகளுள் ஒருத்தியான பதுமன்றேவியின் மூத்தமகன் (3) நாரமுடிச் சேரலும், அவன்பின் மற்றொரு சகோதரியான சோழன்தேவியமகன் (4) செங்குட்டுவனும், அவன்பின் முற்கூறிய பதுமன்றேவியின் இளையமகன் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனும் பட்டம்பெற்றிருத்தலும்; மற்றொருகிளையில்—அந்துவற்குப்பின் மருகர்பாம்பனாயில் ஆட்சித்தொடர்பு அமைந்திருத்தலும் மருமக் கட்டாய முறைக்கே ஏற்றதாகும் என்றும் கூறப்படுகின்றன. அன்றியும், இம்முறையை மக்கட்டாயத்துக்குற்றதாகக் கொள்ளுமிடத்து, சேரலாதற்குப் பின் அவன் மூத்தமகன் செங்குட்டுவன் பட்டம் பெறுதலை விலக்கி, அவன்பின்னோதானான நாரமுடிச்சேல் ஆட்சிபெற்றிருத்தலும், செங்குட்டுவற்குப்பின், அவன் மகனாகப் பதிற்றுப்பத்துக்கூறும் குட்டுவன்சேல் பட்டம் பெறுதல், அக்குட்டுவற்கு மற்றொரு பின்னோதானான ஆடுகோட்பாட்டுச் சேல் ஆட்சிபெற்றிருத்தலும் முறையன்று என்றும் வாதிக்கப்படுகின்றன. மேலெழு நோக்குமிடத்து இவ்வாதம் அமைவுடையதுபோல் தோற்றினும், சரித்திரவுண்மைக்குச் சிறிதும் உற்றதன்று என்பதை இனிவிளக்குவேன்.

(1) பதிற்றுப்பத்துக்கூறும் சேரரையெல்லாம் ஓரிடத்தாட்சி செய்குவந்த ஒருகிளையினராகவே கொண்டு இம்முறை கூறுவதாயின், அது சிறிது சிந்தித்தற்குரியதாகும். அவ்வாறன்றி ஓரிடத்தாண்டு வந்தவராகப் பகுத்துக்கொள்ளுமிடத்து, பலரிடத்துப் பலகிளையினராய் ஆண்டிருந்தவராகவும் நாம் அவரைப்பகுத்துக்கொள்வதால் நேருர்

தடை யென்னோ? சங்கநாளில தமிழ்முவேந்தரும் தனித்தனியே பல பகுதிப்பட்டிருந்தவர் என்பது ஈண்டு அறிபத்தக்கது. ஆயினும், அவ் வேந்தர்குடியில் தலைமையாசனெருவன் அக்குடிக்குப்பொதுவான தலைநகரத்திருந்து ஆட்சிபுரிவதும், ஏனைய கோக்கினையினர் தமக்குப் பகுத்தளிக்கப்பெற்ற நாடாட்சிபெற்றோ, தலைமையாசன் பிரதிநிதியாகவோ, அத்தலைவனுரிமைபதனிகளை ஒப்பியவராய் வாழ்ந்துவருவதும், அத்தலைமையாசுக்குரிய பெருமைபெல்லாம் தமக்கும் உரியவாகவே கொண்டு அக்கினைவேந்தர் பாராட்டிக்கொள்ளுதலும் தொன்றுதொட்டு வரும் மரபு என்பது சங்கநூல்களால் நன்கறியலாம். ஒருகுடியிலுதித்த 'வேந்தர் பலரை ஒரேபுலவரும் அவர்சமகாலத்துப் புலவர்களும் அக் குடிச்சிறப்பெல்லாம் அமைப்பாபிதற்கு, இங்ஙனம் பலபகுதியினராய் அவ்வேந்தர் ஆட்சிபுரிந்துவந்ததே காரணமாம். இவ்வாறு கொள்ளக்கால் ஒரேகுடியில் தலைமைவேந்தர் பலர் வககாலத்தே ஓரிடத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டு நாடாட்சிபுரிந்துவந்தனர் என்று கொள்ளவும், அதனால் சரித்திரவொற்றுமைகாணாது தலைநகரமாவும் இடமுண்டாகும். அம் முறையில், சேரரும் பலபகுதியினராயிருந்தவரே என்பதும், அவர்க்குத் தலைமையாட்சியிடம் வஞ்சிமநகராயிருந்ததென்பதும் அறிபத்தக்கன. நெடுஞ்சேரலாதன் தம்பி பல்யானைச்செல்கெழுகுட்பெயர், தன்குலத்தில் தன்னின் முதியானவர்க்குத் தன்னுட்பைப் பகுத்தளித்தான் என்று அவன் பதிகம் கூறுகின்றது. இது, சேர்க்கினை பல்கியிருந்தமைக்கு உற்றசான்றன்றோ? அப்பதிகத்தில் "முதியரைத் தழீஇ மண்வகுத் தீத்தவன்" அக்குட்பெயர் எனப்படுதலால், முதியவர் முறையில் வரும் மருமக்கட்டாயப்படி அவன் சிங்கரத்தன்மேறியவனல்லன் என்பதும் பெறப்படுதலான்க. இங்ஙனம் பலராயிருந்த சேர்க்கினையினருள், பல் யானைச்செல்கெழுகுட்பெயர் ஆட்சிபுரிந்தநாடு மலையாளப்பிரதேசமாகும்¹ நெடுஞ்சேரலாதற்குப் பதுமன்றேவிவயிற்றுப்பிறந்த மக்களிருவரும் பூமிநாட்டையும் அதனைக்குழந்த பிரதேசத்தையும் ஆட்சிபுரிந்தவர்கள். அந்நாட்டை நன்னன் என்பான் கைப்பற்றியிருந்தான் என்றும், தான் அரசரிமை எய்தவேண்டியகாலத்தில் நாடின்றியிருந்த சேரவேந்தன் தன்னரசுக்குரிய கண்ணியும் முடியும் பகைவர்கவர்த்ததனால், களங்காயாற்கண்ணியும் நாரால்முடியஞ்செய்து பட்டங்கட்டிக்கொண்டு, அந்

¹சோன்-செங்குட்டுவன், பக். 177-8.

நன்னனுடன் பெரும்போர்புரிந்து இழந்தநாட்டை மீட்டுப்பெற்றான் என்றும், அதுபற்றியே 'களங்காயக்கண்ணி நார்புடிச்சேரல்' என்று வழங்கப்பட்டான் என்றும் அவன் வரலாறு கூறப்படுகின்றது. இனி, அந்துவன் பின் செல்வக்கடுங்கோ முதலிய மூவரும் கொங்குநாட்டின் வடபகுதியை ஆண்டவர்கள். வானி என்ற பவானிநதியும் நன்றி என்ற தேனன்றாமலையும் இவர் நாட்டனவே.¹ யானைக்கட் சேய்மார்தாஞ் சேரல் இரும்பொறைமுதலியோர் மேல்கடற்பக்கத்துத் தொண்டிக்குழந்த நாட்டை ஆண்டவர்கள். இக்காலத்தே, நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன் புதல்விவயிற்றுப் புத்திரான செங்குட்டுவன் தலைமைவேந்தாய் வஞ்சி மாநகரிலிருந்து கொங்குநாடும் பிறவுமடங்கிப் சோமண்டலத்தை ஆண்டு வந்தவன். சேரலாதற்குத் தன்னொத்த சோழர்குடியில் உதித்த பட்டத் தேவிக்குப் பிறந்தமகனாகவின், செங்குட்டுவன் தலைமையாசக்குரியவ னாயினன் என்று கருதத்தக்கதாம். ஆகவே, பதிற்ப்பத்துச் சேர் பலபகுதிப்பட்டிருந்தவரென்பதும், ஒருகிளையினராய் ஓரிடத்தையே தலைநகராகக்கொண்டு முத்தவன்முறையில் ஒருவரின் னொருவராக ஆண்டிவந்தவரல்லர் என்பதும் தெளிவாகப் பெறப்படும். இன்னும் இதனை விசரிப்பிற் பெருகுமாதலின் முன்னூல்கொண்டு இவ்வுண்மை உணரத்தக்கது.

(2) பிறர்கருத்துப்படியே, அம்மான்மாரும் அவர்பின் மருமக்க ளும் முத்தவன்முறையிற் சேரவாசரிமையை ஓரிடத்திருந்து அடைந் தவர்தாமா? என்பதை வேறவழியாகவும் இனிச் சோதிப்போம். பதிற் றுப்பத்துச் சேரநாள்—சேரலாதனும் அவன் தம்பியும் அம்மான்மா ராகவும், நார்புடிச்சேரல், செங்குட்டுவன், ஆடுகோட்டாட்டுச் சேரலா தன் மூவரும் அவர்சகோதரியரிடம் பிறந்து அவ்வம்மான்களது நாடாட்சிக்குரியாரான மருமக்களாகவும் உள்ளவராதலால், இவ்வைவரும் ஏறக்குறைப ஒருகாலத்தில் விளங்கியவர்களாகவே மருமக்கட்டாயத் துக்கு அடையவேண்டேது அவசியமாகின்றது. இச்சோரின் ஆட்சிக் காலங்கள், பதினவாசிரியரால் ஒவ்வொருபத்திற் இறுதியினைக் குறிக்கப் பட்டுள்ளன அந்நூல் கூறுஞ் சேரநாள் முன்னவனை நெடுஞ்சேரலாதன் உத்தேசம் கி. பி. 100-ஆம் ஆண்டில் பட்டம்பெற்றவனாக வைத்துக்

கொள்வோம். அச்சோன் 58-யாண்டு ஆட்சிபுரிந்தவனாகப் புதிக்காசிரியர் கூறுதலால், அவனுட்சி 158-ல் முடிவுபெற்றதாகும். அச்சோலாதன்பின் பட்டமெய்திய அவன்தம்பி பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் 25-யாண்டு வீற்றிருந்தவனானவன், அவனுட்சி 183-ல் முடிவுற்றதாகும். அவன்பின் மூத்தமருகனான நார்முடிச்சோல் உரிமைபெய்தியவனாயின், 25-யாண்டு அவனுட்சி நிகழ்ந்திருந்தவன், 208-வரை சோசிக்காதனத்தில் அச்சோல் வீற்றிருந்தவனாகின்றான். அவனையடுத்து இரண்டாம் மருகனாகச் சோழன்மகள்வயிற்றுப்பிறந்த செங்குட்டுவன் பட்டமெய்தியவனாயின் 55-யாண்டு வீற்றிருந்த அவன் 263-வரை வாழ்ந்தவனாவன். அவனையடுத்து மூன்றாமருகனாக ஆடுகோட்பாட்டுச் சோலாதன் பட்டமெய்தியவனாயின், 33-யாண்டு அவனுண்டிருந்தவன் 301-வரை அவன் வாழ்ந்தவனாதல் வேண்டும். ஆகவே, கி. பி. 158-ல் ஆட்சி முடிந்த நெடுஞ் சோலாதற்குப்பின், சோலாடாட்சி பெறுதற்கு அவன் மூன்றாமருகனான ஆடுகோட்பாட்டுச் சோலாதன் 105-யாண்டுவரையும், இரண்டாமருகனான செங்குட்டுவன் 50-யாண்டுவரையும் காத்திருந்தவர் என்பது பெறப்படும். நெடுஞ்சோலாதன் ஆயுளுடனிருந்தகாலத்தே செங்குட்டுவனும் இளங்கோவும் பிறந்த 15, 20 பிராயமுள்ள இளைஞராக இருந்தவராகவேண்டும் என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் தெரியவருதலின், மூத்தவன்முறையில் செங்குட்டுவன் அரசியலடைந்தபோது அவனுக்கு 65, 70-வயதாயிருந்தது எனல் அவசியமாகின்றது. இத்துணைநீண்டகாலம் காத்திருந்து அவன்தன் அம்மானுரிமையை அடைந்தவனெனின், அதனிற்பல அசங்கதங்களும் நிகழக்கூடியனவாகும். நெடுஞ்சோலாதன்பின் அவன் தம்பி ஆண்டு, அவனிற்றதபின் நார்முடிச்சோலாண்டு, அவனிற்றதபின் செங்குட்டுவன் பட்டமெய்தியவனாயின், பல்யானைச்செல்கெழுகுட்டுவனே செங்குட்டுவற்கு முன்னுட அம்மானதலால், அக் 'குட்டுவற்குச் சோழன்மகளின்ற மைந்தன்' என்று இளங்கோவடிகளும் புதிக்காசிரியரும் பாடவேண்டியதே நேர்முறைபாம். நார்முடிச்சோலுக்கும் பல்யானைச்செல்கெழுகுட்டுவற்கும் முன்பிருந்தவனும், செங்குட்டுவன் பட்டமெய்தற்கு 50-ஆண்டுக்கு முன்பே இறந்துபோனவனுமான மூத்த மாமனை இழுத்துவைத்துக்கொண்டு 'சோலாதற்குச் சோழன்மகளின்ற மைந்தன்' என உடன்பிறந்த இளங்கோவடிகள் உறவுபாராட்டவேண்டிய அவசியமேயில்லையாதல் காண்க.

(3) இன்னும், “வஞ்சிமுதூர் மணிமண்டபத்திடைச்” செங்குட்டுவன் இளங்கோ இருவருடனும் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்த சோலாதனைநோக்கி நிமித்திகனொருவன் “அரசே! நீ துறக்கஞ்செல்லுங்காலம் நெருங்கியது; இனி, உன் அரசவீற்றிருக்குந் திருப்பொறி மூத்தவனான செங்குட்டுவற்கன்றி இவ்விளங்கோவுக்கே உரியது” என்று கூறினன் என்றும், அவ்வாறு முறைமைகெடச்சொன்னதனால் உண்டான செங்குட்டுவனது மனக்கவற்சிரீங்கும்படி இளங்கோ அப்போதே துறவுபூணலாயிற்று என்றும் அவ்விளங்கோவடிகளும் அடியார்க்குநல்லாரும் கூறுதல் பலரும் அறிவர். இதனால் சோலாதற்குப்பின் அவனாகினை எய்தற்கு உரியாயிருந்தவர்கள் செங்குட்டுவனும் அவனிளவனுமேயன்றிப் பிறரல்ல என்பது ஐயமின்றிப் பெறப்படும். மருமக்கட்டாயப்படி மூத்தவன்முறையாகச் சோவரசு இறங்கிவந்ததேயாயின், சோலாதனரிமைக்கு அடுத்த வழித்தோன்றலாய்க் காத்திருந்தவர்கள், அவன்தம்பி பல்பாணைச் செல்கெழுக்குட்டுவனும் மூத்தமருகனான நாரமுடிச்சோலுமே யல்லரோ? அவ்விருவரையும் விட்டொழித்து, தாமும் தம் தமையனுமே ஆவனாட்சியடைதற்குரியாயிருந்தவராக இளங்கோவடிகள் தெளிவாகத் தம்நாலுட் கூறுவது, 65, 70-வயதிலுன்றி அதிபாலியத்தேயே செங்குட்டுவன் பட்டமெய்தியவன் என்பதைத் தெளிவுறுத்தக் கூடியதன்றோ?

(4) மேலும், பதிற்றுப்பத்துப் பதிசவாசிரியர் பாட்டுடைச் சேரார்க்கு உரியனவாகக் கூறியுள்ள ஆட்சிக்காலங்களை ஒன்றுகூட்டிச் ‘சராசரி’க்கணக்கு நோக்கினால், சேரரண்மருள் ஒவ்வொருவர்க்கும் முப்பதாண்டளவே பெறப்படுகின்றமை தெரியலாம். அதனால், அவ்வாசிரியர்கூறிய ஆட்சிக்காலவளவுகள் மிகைபடக் கூறப்பட்டனவல்ல என்றும் சரித்திரவுண்மைக்குரியன என்றும் கொள்ளத் தடையில்லை. செங்குட்டுவற்குமுன் ஆண்டவராகச் சொல்லப்படும் நாரமுடிச்சேரற்கும் பல்பாணைக்குட்டுவற்கும் தனித்தனி 25-ஆண்டே பதிகங்கூறுதலின், சிறுகிய அவ்வாட்சியளவினும் குறைந்த காலத்தைப் பண்டையார்க்குக் கூறவேண்டிய அவசியமின்மையும் காண்க. இவ்வாட்சிக்காலங்களின்படி, மருமக்கட்டாயமுறையில் சோலாதற்குப்பின் செங்குட்டுவன்தான் 65-ம் ஆண்டுக்குப்பின்பே பட்டமெய்தியவனாகவுண்டிருக்க

மென்பது. மேலே தெளிவாகக்கூறப்பட்டது. இம்முதிர்வயதில் அக்குட்டுவன் பட்டமெய்தியவனுக்கக்கொண்டு அவன் செய்திகளாயுள்ளவற்றை நோக்குவோம்.

வடநாட்டியாத்திரையை முடித்துக்கொண்டு பத்தினிக்கல்லுடன் செங்குட்டுவன் வஞ்சிமாநகர் புக்கதும், அவன் பத்தினிப்பிரதிஷ்டையைத் தொடங்கினன் என்றும், அப்போது அச்சோனுக்கு ஐம்பதாம் வயது நடந்ததென்றும் மாடலன்கூற்றில்லைத்து இளங்கோவடிகள் தெளிவாகக் கூறுகின்றார்.

“வையங் காவல் பூண்டரின் னல்லாண்டு

ஐயைந் திரட்டி சென்றதற் பின்னும்

அறக்கள வேள்வி செய்யா தியங்கனும்

மறக்கள வேள்வி செய்வோ யாயினே”

(28-129-32)

என்பது அவ்வடிகள் திருவாக்கு. இவ்வாறு 50-ம் வயதில் பத்தினிப் பிரதிஷ்டை நடத்திய அச்செங்குட்டுவனுக்கு 65, 70-ம் வயதில் மகுடஞ்சூட்டியபலக்கரிப்பது மருமக்கட்டாயமெனின், அம்முறையினை நாம் என்னென்பது ! செங்குட்டுவன் நடத்திய பெரும்போர்களும் வடநாட்டியாத்திரையும் பிறவுமாகிய அரியபெரிய செயல்களையாவும் அவனது 50-வயதுக்குமுன் நிகழ்ந்தனவேயன்றி அதன்பின் நிகழ்ந்தனவல்ல என்பது இளங்கோவடிகள் வாக்கால் நன்கறியப்பட்டது. மருமக்கட்டாயப் படிநோக்கின், செங்குட்டுவனாகியற்காலத்தில் ஒருசெயலுமே நிகழவில்லையென்றும், அவன் செயல்பாடும் அவனுக்குமுன்பாண்ட நார் முடிச்சோல்காலத்து நிகழ்ச்சியே என்றும் முடிதல் காணலாம். இவை பெல்லாம் எத்துனை அசங்கதமுடையன !

(5) ‘வையங்காவல்பூண்ட ரின்னல்லாண்டு, ஐயைந்திரட்டி’ என்று மாடலன்கூறியது, செங்குட்டுவனது 50-ஆம் ஆட்சிவருஷமே என்று கொள்வோமெனின், இதவும் உலகமலைவாகும். ‘மக்களாயுளில் நினக்குப் பாதி கழிந்தும், நீ அறஞ்செய்யாது மறமே செய்தல் தகாது’ என்றே மாடலன் கருதிக் கூறியதாகலின், ஆங்கு ஆட்சியாண்டை அவன் குறிப்பிடவேண்டிய சந்தர்ப்பமெனும் பொருத்தமெனும் இல்லாமை காரணம். ஆட்சியாண்டே அவன் கூறியதாயின், 65, 70-ம் ஆண்டிற் பட்டமெய்தியவனாகிய செங்குட்டுவன் தன் 115, 120-ஆம் வயதில்

வடநாடு சென்று பத்தினிப்பிரதிட்டை நடத்தியவன் எனல்வேண்டும். இது மக்களின் ஆயுளளவுக்கு மேற்பட்டதாதல் காணலாம். இத் தொண்டு கீழவயதில் பேருற்சாகமும் அதன்பயனான வீரச்செயல்களும் செங்குட்டு வற்கு மிகநிகழ்ந்தன என்பது இயற்கைமலைவாதல்காண்க. அன்றியும் செங்குட்டுவன் வடநாடுசென்றகாலத்தே பிரிவாற்றாது வருந்திநின்ற அவன் பெருந்தேவிக்கு, அந்நாட்டினின்றும் அச்சோன்றிரும்பிய செய்தி யறிந்ததும், அவளது ஆயச்செவிலியரும் பிறரும்—

“தோட்டுணை துறந்த துயரீக் கொழிக” என்றும்

“பெறுகநின் செவ்வி பெருமகன் வந்தான்
நறுமலர்க் கூந்தல் நாளணி பெறுக” என்றும்

“வானவன் வந்தான் வளரிள வளமுலை
தோணல முணீஇய” என்றும்—

பலவாறு கூறினதாக அடிகள் பாடுவதினின்றும், பாண்பாடிய பாட்டுக்களினின்றும் செங்குட்டுவனும் அவன்றேனியும் இன்பதுகர்த்தகேற்ற பருவரிலைதவறியவர் அல்லர் என்பது நன்குதெளியலாம். அப்பருவம் 115, 120-வயதுக்கு மேற்பட்டதாகக் கூறுவது உலகவியல்புக்குப் பொருந்துவதாயின், மருமக்கட்டாயங்கூறுவோர்கூற்றும் பொருந்தாக. ‘நாற்ப திகந்தா னநாத்நூது வந்தது’* என்ற முன்னோர்கூற்றுப்படி 50-ம் ஆண்டில் செங்குட்டுவன் நரைமுதிர்ந்தவனாயிருந்தனன் என்ற அடிகள் கூற்று, உலகவியல்புக்கு ஒத்ததேபாதல் காண்க.

(6) இனி மருமக்கட்டாயமுறையில் சேரலாதனுக்கு முன்றரு மருகனான ஆடுகோட்டாட்டிச் சேரலாதன் ஆட்சிக்காலத்தை மேற்கூறிய முறையே நோக்குமிடத்து, தன்னம்மானிறந்து 105-வருஷங்கட்குப் பின்பே அவன் ஆட்சிதொடங்கினன் என்பதும், ‘சேரலாதன்பொருட்டுப் பதுமன்றேனியின்மறகன்’ என்று இம்மருகனும் கூறப்படுவதனால், அச்சேரலாதன்காலத்தே இவனும் பிறந்தவனாதல்வேண்டும் என்பதும் பெறப்படும். மாமன் இறந்தபோது இம்மருகனுக்கு 10-வயதாகவே கொண்டாலும், 115-ஆம் வயதில் இவன்பட்டமெய்தி 33-யாண்டு வாழ்ந்த பின்—அஃதாவது தன் 153-ஆம் வயதில்—இறந்தனன் எனல் வேண்டும். இங்ஙனங் கொள்ளுமிடத்து, முன் செங்குட்டுவற்குக்

கூறியவற்றினும் பெரியவான இயற்கைமலைகளை இவன்விஷயத்தும் நாம் காணத்தடையில்லை. சோலாதற்குப்பின் தலைமுறை கழித்துச் செங்குட்டுவனுரிமையை அடைந்தவனாகச் சொல்லத்தகும் இச்சோனை ஒருநூற்றாண்டுக்குமுன்பே இறந்துபோன அச்சோலாதன்பொருட்டுப் பதுமன்றேவி பெற்றுக்கொடுத்த மகன் என்ற கருத்துடன் பதிகவாசிரியர் கூறினர் என்பது ஒருகாலும் பொருந்தாமை தெரியலாம். ஆகவே, நெடுஞ்சோலாதன் பெருந்தேவியான சோழன்மகளிடம் பிறந்த மக்களே—செங்குட்டுவன், இளங்கோ இருவரும் என்றும், அச்சோலாதனிளந்தேவியான பதுமன்மகள்வயிற்று மக்கள்—நார்முடிச்சோலும் ஆடுகோர்ட்பாட்டுச் சோலாதனிருவரும் என்றும், செங்குட்டுவன் பட்டமகிஷிக்குப் பிறந்தவனுபினும் நார்முடிச்சோல் அக்குட்டுவற்கு முன்னும், ஆடுகோர்ட்பாட்டுச் சோல் அவனுக்குப் பின்னும், தலைமையாகக் குரிய ளாகாத இளந்தேவியிடம் பிறந்தமைபால், அவ்வயதுமுறையிலாவது பாட்டுடைச்சோர் பதிற்றுப்பத்திற் கூறப்பட்டனர் என்றும் கொள்ளத்தக்கன. நெடுஞ்சோலாதன் மனைவியர்பலரை உடையன யிருந்தவன் என்பது, அவனிற்றதபோது உடனுயிர்த்த மனைவியர் செய்திபைக் கழாத்தலைபார்பாடுதலால் அறியலாம் (புறம், 62).

[6-ம் காரணம்.]

மருகன் என்றசொல் சகோதரிமகன் மகண்மணவாளன் இவரைக் குறிப்பதே பண்டைவழக்கென்றும், மருமக்கட்டாயமுறையில் உடன் பிறந்தாள்களான மருகனை மாமனுக்கு வழித்தோன்றலாய் அவனதுரிமை பெறுபவனாதலின், அச்சொல் 'வழித்தோன்றல்' என்ற பொதுப் பொருள்கொண்டு மக்கட்டாயிகளானும் அப்பொருளிற் பின்பு வழங்கப் படலாயிற்றென்றும், சோர்முன்னோரைக்கூறி 'அவர்மருகர்' எனப் பாட்டுடைச்சோரைச் சுட்டிப் பதிற்றுப்பத்துக் கூறுதலால் மருமக்கட்டாயமே தமிழகத்தின் தொன்மைவழக்கென்பதை மருகர் என்றசொல்லே உணர்த்தவல்லது என்றும் கூறப்படுகின்றன.

இக்கொள்கையும் மாறுபாடுடையதாகும். மருகன் மருமான் என்பவற்றுக்கு வழித்தோன்றல் என்றபொருளே பழைமையானதென்றும், சோதரிமகன், மகன்மணவரளன் என்றபொருள்கள் பிற்காலத்துத்தோன்றியவை என்றும் சங்கநூல்களைக்கொண்டு நாம் துணிந்து கூறலாம். அவ்நனமாகவும் அவற்றை மாற்றிக்கூறுவது என்னே? சகோதரிமகன் என்றபொருள் பழைமையானதாயின் மருகன், மருமான் என்பவற்றை எடுத்து முழங்குவதற்குப் பதிற்ப்பத்தினும் உரிமையும் சிறப்புமுடைய நூல் பிறிதுமுண்டோ? அவ்வாறு ஓரிடத்தும் அந்நூல் எடுத்தாளாததோடு, மகன் என்பதனையே அந்நூற்பதிகங்கள் எல்லாவிடத்தும் எடுத்துரைப்பது எதன்பொருட்டு? அவ்நனம் பெருகவழங்கும் மகன் என்பதனைத் தம்கொள்கைக்கேற்ப மருகன் என்ற பொருளில் இழுத்துக்கொள்வதுதானே மருமக்கட்டாம்கூறுவோர் கொள்ளும் பெருமுயற்சியாயுள்ளது? இவ்வாறு மருகன் என்பதனை அந்நூல் விட்டொழியவும் மகனைன்பதனையே அதன்பதிகங்கள் பெரிது வழங்கவும்—மகனைப்பதை விட்டொழிந்து மருகனைன்றே அந்நூல் எடுத்து முழங்குவதுபோல நெடுக எழுதிச்செல்வது பெருவியப்பேயாம். மருகன் என்ற சொல்லைப் பதிற்ப்பத்து வழங்கிய இடங்கள் இரண்டே. அவை—மாமனுடைய சோதரிமகன் என்ற பொருளிலன்றி—வழித்தோன்றல் என்ற பொருளில் வந்தனவேயாம். பிறர்கருத்தின்படி, இளஞ் சேரவிரும்பொறையைப் பெருஞ்சேரவிரும்பொறையின் மருகன் என்று அந்நூல்கூறவேண்டியது நிற்க, 'அவ்விருவரின்முன்னோன் ஒருவனுக்கு வழித்தோன்றலே அவன்' என்பதுபட 'விறன்மார்தான் விறன்மருக' என்று அது கூறுவதும், இவ்வாறே செல்வக்கடுங்கோவைச் 'சேரலா மருக' என்று—சேரமுன்னோர்க்குவழித்தோன்றல் என்ற பொருளிலே வழங்குவதும் கண்டுகொள்க. ஈண்டு மாந்தரன் எனப்பட்டான் 'மாந்தரன் பொறைபன் கடுங்கோ' (அகம். 142) என்ற சேரமுன்னோன் என்பது அறியத்தகுதும். இம்மருகன்போன்ற வழக்குடையனவே மருமான், பிறங்கடை, உம்பல் என்ற சொற்களும், சேரனைக்

‘குடபுலங்காவலர் மருமான்’ என்று கூறிய நல்லூர் நத்தத்தனார், ஏனைச் சோழபாண்டியரையும் ‘குணபுலங்காவலர் மருமான்’ ‘தென்புலங்காவலர் மருமான்’ என வழித்தோன்றல் என்ற பொருளில் முறையே வழங்கியதுங் காண்க (சிறுபாண்). இவற்றால் ‘விறன்மாந்தான் விறன்மருக’ என்று இளஞ்சோலைப் பெருங்குன்றார்கிழார் பாடுதற்குத் தக்ககாரணம் மருமக்கட்டாயமே என்ற பிறர்கூற்றுச் சிறிதும் பொருந்தாமை கண்டுகொள்க.

[7-ம் காரணம்.]

மருமக்கட்டாயம் பழையசேர்க்கு உரியதாகாமை, மேலே யான் விரிவாகக்கூறிப்போந்தவற்றால் தெளிவாக அறியப்பட்டமையின், அத்தாயமுறை வழங்கிய மலையாளக் கொடுங்கோளுரை சேராது பழைய தலைநகராதல்வேண்டும் என்ற கூற்றும் வலியற்றதாகத் காணலாம். கொங்குக்கருவூரே சேரரி நந்தாண்ட பழைய தலைநகரன்றி வேறெதனைக் கூறினும், அது முன்னூல்வழக்குக்களுடன் பெரிதும் முரணுவதாம். இதனைச் ‘சேர்ன்செங்குட்டுவன்’ என்ற நூலின் இருபதிப்புக்களினும் விளங்க விரித்தெழுதியுள்ளேன். கொடுங்கோளுரைச் சேர்தலைநகராகக் கோடல் சிறிதும் பொருந்தாதென்பது நல்லறிஞர் பல்லோருடையமுடிபு மாம். அது “வஞ்சிமாநகர்” என்ற தனிநூலாலும், பிறகட்டுரைகளாலும் நன்கறியப்படும். அவற்றிற் கூறப்பட்டவற்றையெல்லாம் ஈண்டுவிசிப் பது மிகைபாதலின், அவ்வாராய்ச்சியுரைகள் நோக்கித் தெளியற்பாலது.

[தொடரும்.]

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரக் குறிப்பு.

தமிழ் லெக்ஸிகனாபிஸ் உதவிப்பதிப்பாசிரியர்
ப்ருஹ்மஸ்ரீ P. S. சுப்பிரமணியசாஸ்திரி (M.A., L.T.,) அவர்கள்
எழுதுவது.

[௩௨௭-ம் பக்கத்தோடீச்சி.]

410-வது தநநு எ எனு மவைமுத லாகிய
சூத்திரம். கிளைநுதந் பெயரும் பிரிப்பப் பிரியா.

இதற்கு உரைகாரர் நால்வரும் ஒரோனிதமாகப் பொருள்கூறினர்.

சேனாவரையர் 'வெற்பன், பொருப்பன்' என்னும் தொடக்கத்து
ஒட்டுப்பெயர் வெற்பு + அன், பொருப்பு + அன் எனப் பிரித்தவழியும்,
வெற்பு, பொருப்பு என்னும் முதனிலை தம்பொருள் இனிது விளக்கும்.
தமன், எமன் என்பனவற்றைத் தம் + அன், எம் + அன் எனப் பிரிக்க
லுறின் தம், எம் என்பன முதனிலையாய்ப் பொருளுணர்த்துவனவாதல்
வேண்டும்; அவை பொருளுணர்த்தாமையான், தமன், எமன் என
வழங்கியாங்குக் கொள்வதல்லது பிரிக்கப்படாமையின், அவ்வாறு
கூறினாரென்பது, பிறவுமன்ன. அஃதேல் தாம், யாம் என்பன
வற்றிற்கு முதனிலையாகப்பிரிக்கவே, அவையுந் தம்பொருளுணர்த்து
மெனின், தமன், எமன், என்பன தன்கிளை, என்கிளை எனவும், தன்கிளை
என்கிளை எனவும், முதனிலைவகையான் ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொது
வாதலுடைய ஒருமைபுணர்த்துங்கால் தாம், யாம் என்பன பொருந்தா
மையின் தான் யான் என்பனவே முதனிலையெனல்வேண்டும். வேண்டவே
இவ்வாறு பிரிப்பின் தமன், எமன் என ஓரோன் றிரண்டுசொல்லாதல்
வேண்டுதலான் எழுத்தானும் பொருளானும் வேறுபாடினமையின் ஒரு
சொல்லெனவேபடும்; இரண்டுசொல்லென்றல் நிரம்பாமையின் அவ்வாறு
பிரித்தனும் பொருத்தமின்றென்பது' என்று இச்சூத்திரவுரையிற் கூறி
யுள்ளார். இங்கு 'தமன், எமன்' என ஒரோன்றிரண்டுசொல்லாதல்வேண்டி

தெலான்' என்று அவர் கூறினமையால், தமன் எமன், இரண்டும் தன் + அன், தம் + அன் என்றும், என் + அன், எம் + அன் என்றும் பிரிக்கப் படவேண்டும் என்பது அவர் கருத்தாகும். தன் + அன், என் + அன் இவ்விரண்டிடத்திலும் நகரம் மகரமாகத்திரிந்து, அவை தமன், எமன் என்றாவதற்குப் பிரமாணம் யாது என்று புலப்படவில்லை.

நச்சினூர்க்கினியர், சேனாவரையர் தங்கிளை, நங்கிளை, நூங்கிளை, எங்கிளை என்பனவற்றை ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொதுவாய் நிற்குமென்றா லெனின், என்று கூறி ஆசிரியர் தாமென் கிளவி பன்மைக்குரித்தே எனக் கூறிப்போந்தாராதலின் ஈண்டும் அதற்கேற்பத் தம்முடையகிளை எம்முடையகிளை எனப் பன்மையுணர்த்துதலன்றி ஒருமையுணர்த்தாமை உணர்க என்ற சொற்றொடரார் சேனாவரையரை மறுக்கின்றனர். சேனாவரையர் தங்கிளை முதலியன ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொதுவென்று இச்சூத்திரவுரையிற்கூறவில்லை. தமன் முதலியன தங்கிளை, தங்கிளை முதலியவற்றைக்குறிக்குமென்றே கூறியுள்ளார்.

நச்சினூர்க்கினியத்தில் 'ஈண்டு இவை வெற்பன் பொருப்பன்போலத் தம், நம், நும், எம் என்பன பிரிந்துநின்று பொருளுணர்த்திப் பின் வருகின்ற அன், அள், அர் என்பன பொருளுணர்த்தாது இடைச்சொல் லாயேநின்றவிற்பிரிப்பப் பிரியா என்றார்' என்ற வாக்கியம் உள்ளது. வெற்பன் பொருப்பன் என்பனவற்றில் அன் இடைச்சொல் என்பதில் ஐயமில்லாமையால் இச் சொற்றொடரின்கருத்து விளங்கவில்லை.

இச்சூத்திரத்திற்குச் சேனாவரையர் தமன், நமன் முதலியவற்றை உதாரணமாகக் கூறாது, தம்பி, தங்கை, தந்தை முதலியவற்றை உதாரணமாகக் கூறதல் மிகவும் ஏற்புடைத்தாகும்; ஏனெனில் தம்பி, தங்கை என்னுமிடத்து, பி, கை இவை எவற்றைக்குறிப்பன என்பதைக் கூறுவது ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்காலத்தே இயலாததாயிற்று என்று கூறிவிடலாம்.

[தொடரும்.]